

Φώτης Κόντογλου - Μυστράς

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

...Θεόρατοι τοίχοι γιομάτοι μεγάλες παραθύρες, σκουργιασμένοι, σάπιοι, σαραβαλιάζονται μέρα με τή μέρα. Κάθε τόσο ξεκολλᾷ ἀποπάνω τους ἕνα κομμάτι καὶ πέφτει μονοκόμματο στὴ γῆς. Τὰ κοτρώνια γυρίζουνε πάλε πίσω στὴ μάννα τους, ἀγνώριστα, σαν τὴν πέτρα τοῦ βουνού...

Στὶς μεριὲς πού 'χε τὸ χτίριο ξύλα ἀπόμεινε ἡ τρύπα ἀδειανή γιατί σάπισε τὸ ξύλο. Πρῶτα ἔλειωσ' ὁ ἄνθρωπος πὺ τὰ ὠρίζε, ὕστερα τὰ ροῦχα του, ὕστερα τὰ ξύλα κι ὕστερα σκορπίσανε κ' οἱ πέτρες κ' ἔτσι ξεκουραστήκανε οὔλοι τους. Οἱ σκεπὲς καὶ τὰ πατώματα βουλιάξανε γλήγορα κι ἀπομείνανε μόνο οἱ τέσσεροι τοῖχοι καὶ τοῦτοι πάλε πιάσανε καὶ λειώνανε πὺ πολὺ κατὰ τὸ μέρος τῆς νοτιᾶς. Κατὰ τὸ βοριὰ ἡ γωνιὰ ἀγαντάρει πολλὰ χρόνια ὕστερῶτερα, ὡς πὺ ἀπομένει ὁλόρθη μία κολόνα ντουβάρη, κι ἀνεμοδέρνεται, κι ὁλοένα λιγνεύει, κι ὁλοένα ξεκοκκαλιάζεται, κ' ἔρχεται σ' ἕναν λογαριασμὸ πὺ ἡ φύση τό 'χει πλιὰ ντροπὴ τῆς νὰ δώση παραγγελιὰ σὲ κανένα ἀπ' τ' ἀντρειωμένα παλληκάρια τῆς, γιὰ στὸν ἀγέρα, γιὰ στὸν σεισμό, γιὰ στ' ἀστροπελέκι, ν' ἀποτελειώσουνε ἕναν τέτοιον ἀντίμαχο. Τότες πετᾷ ἕνα κοράκι καὶ πάει κι ἀλαφροκάθετα στὴν κορφὴ κείνης τῆς κολώνας, καὶ κεῖ πὺ κάνει νὰ τανίσῃ τὴ φτερούγα του γιὰ νὰ ψειριστῇ,

μονομιᾶς ξεκλειδώνονται οἱ πέτρες καὶ κουτροβαλιάζονται μ' ἕναν κούφιο
σαματᾶ, πὺ λὲς πὼς χωνεύουνε μέσα στὴ γῆς...

Ἀπὸ τὸ βιβλίο «Ταξείδια» (1928)

Πηγή: [facebook.com](https://www.facebook.com)